

NOTAT

9. februar 2017

J.nr. 2017-572

Center for Analyse, Internationalt
område og Jura
MOU/SHN

Notat til Folketingets Europaudvalg og Folketingets Beskæftigelsesudvalg om afgivelse af indlæg i EU- Domstolens præjudicielle sag C-551/16, Klein Schip- horst

En nederlandsk appeldomstol, Centrale Raad van Beroep, har anmodet EU-Domstolen om at besvare præjudicielle spørgsmål i en sag, der drejer sig om fortolkning af artikel 64, stk. 1, litra c, i forordning nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, herunder muligheden for at forlænge en periode med ret til eksport af arbejdsløshedsdagpenge under arbejdssøgning i et andet EU/EØS-land eller Schweiz.

1. Sagens faktiske omstændigheder

Sagen vedrører en nederlandsk statsborger, som ansøgte de nederlandske myndigheder om at medtage (eksportere) sin arbejdsløshedsydelse under arbejdssøgning i Schweiz i 3 måneder. Denne anmodning blev imødekommet, men den pågældende fik senere afslag på at få perioden forlænget med yderligere tre måneder. Afslaget blev indbragt for de nederlandske domstole, som har forelagt EU-Domstolen følgende to præjudicielle spørgsmål:

”1. Kan den beføjelse, der er tillagt i artikel 64, stk. 1, litra c), i forordning nr. 883/2004, henset til denne forordnings artikel 63 og 7, formålet med og indholdet af forordningen og personers og arbejdstagers frie bevægelighed forstås således, at en ansøgning om forlængelse af perioden for eksport af en ydelse ved arbejdsløshed i princippet afslås, med mindre forlængelsen af eksportperioden efter Uvw opfattelse på grundlag af sagens konkrete omstændigheder, herunder eksempelvis at der foreligger en konkret og beviselig udsigt til arbejde, ikke med rimelighed kan nægtes?

I benægtende fald:

2. Hvorledes skal medlemsstaterne da forstå den beføjelse, der er tillagt i artikel 64, stk. 1, litra c), i forordning nr. 883/2004?”

2. Regeringens interesse i sagen

Sagen rejser bl.a. spørgsmål om, under hvilke omstændigheder en medlemsstat kan afslå at forlænge retten til eksport af arbejdsløshedsydelser fra 3 til 6 måneder, jf. artikel 64, stk. 1, litra c, i forordning nr. 883/2004.

TEUF artikel 48 fastsætter de overordnede rammer for EU's regulering af social tryghed for vandrende arbejdstagere, selvstændige og pårørende, og bestemmelsen supplerer TEUF artikel 45 om arbejdskraftens fri bevægelighed.

Forordning nr. 883/2004 er udstedt med henvisning til TEUF artikel 48. Forordningen har til formål at koordinere medlemsstaternes lovgivninger om social sikring for personer, der benytter retten til fri bevægelighed inden for Unionen. Forordningen foreskriver ikke en harmonisering af medlemsstaternes lovgivninger.

Forordningens artikel 64, stk. 1, litra c, giver arbejdsløse mulighed for at bevare retten til arbejdsløshedsydelse under jobsøgning i et andet EU/EØS-land eller Schweiz i 3 måneder. De 3 måneder kan i medfør af bestemmelsens sidste led af den kompetente institution forlænges til højst 6 måneder.

Forordningens artikel 63 angiver, at forordningens artikel 7 om forbud mod at gøre retten til ydelser betinget af et krav om bopæl i ydelseslandet bl.a. finder anvendelse i forbindelse med eksport af arbejdsløshedsydelse i henhold til artikel 64, dog alene inden for de i disse bestemmelser fastlagte grænser.

Med andre ord er det almindelige bopælskrav i forhold til modtagelse af arbejdsløshedsydelse selvsagt suspenderet i eksportperioden. Bopælskravet genopstår ved udløb af eksportperioden.

I Danmark administreres artikel 64, stk. 1, litra c, således, at der ikke gives ret til mere end 3 måneders eksport af arbejdsløshedsydelse til et andet EU/EØS-land eller Schweiz.

Det er således regeringens opfattelse, at de kompetente nationale myndigheder efter de gældende regler i artikel 64, stk. 1, litra c, ikke har pligt til at forlænge perioden med ret til eksport af arbejdsløshedsydelse under arbejdssøgning i et andet EU/EØS-land eller Schweiz udover de 3 måneder, som følger af forordningen.

Regeringen finder på denne baggrund, at der bør afgives indlæg i sagen.

I indlægget vil regeringen argumentere for, at artiklerne 7 og 63 i forordning nr. 883/2004 og retten til fri bevægelighed inden for Unionen ikke er til hinder for, at medlemslandene selv fastsætter, om de vil forlænge retten til eksport af arbejdsløshedsydelse fra 3 til højst 6 måneder.

Der vil i den forbindelse bl.a. blive argumenteret for, at artikel 64, stk. 1, litra c, efter sin ordlyd ikke påbyder den kompetente nationale myndighed at forlænge perioden med ret til eksport af ydelser udover 3 måneder.